
La generació perduda. Els gavanencs i la guerra del 1936-39

Antoni Tarrida i Pugès

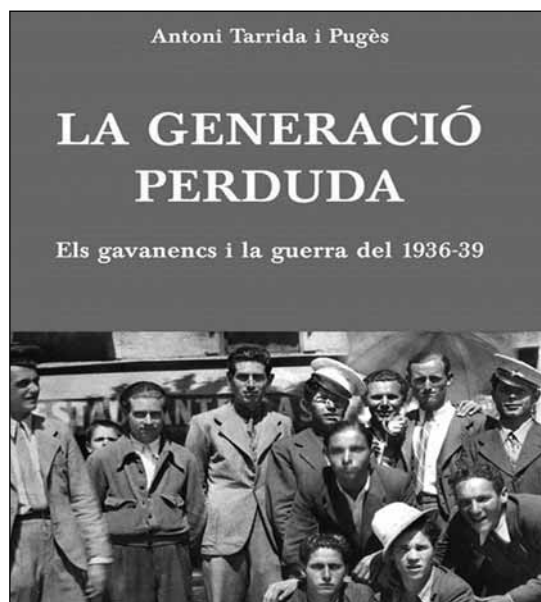
Gavà, 2010

AMAIA BORDAS I PALAREA

El Centre d'Història de la Ciutat de Gavà continua amb l'objectiu de recuperar la memòria històrica del període de la República i la Guerra Civil que va iniciar l'any 2006. El llibre que ara ha vist la llum té un caire més memorialístic que no pas de recerca històrica. Antoni Tarrida narra en primera persona l'experiència vital d'un adolescent enmig de la guerra i recorda els fets viscuts a Gavà, les penalitats, els crims i les atrocitats que patiren tant els d'un bàndol com els de l'altre.

Antoni Tarrida va publicar el seu primer llibre, *Pagesos, sorres i espàrrecs*, l'any 2003 i, dos anys després, *Terra i ànima*. Plasmar per escrit els seus records sobre la guerra civil era una assignatura pendent que fins ara havia anat ajornant perquè implicava reviure experiències massa doloroses: la pèrdua d'alguns companys, la por dels bombardeigs, la gana... Però com ell mateix explica, se sentia en l'obligació moral de fer-ho.

El títol de l'obra, *La generació perduda*, és prou eloqüent. La guerra, com a molts d'altres, li condicionà el futur. Hagué d'abandonar els estudis als 15 anys i un diploma d'excel·lència que li permetia seguir amb una beca estudis superiors un cop acabada l'escola. L'esclat de la guerra va truncar les seves esperances i il·lusions. A la tragèdia dels que marxaven al front, es va sumar

la lluita per la supervivència dels que, com ell, van restar aquí a la rereguarda.

Un cop acabada la guerra, les circumstàncies el van abocar a fer de pagès. Aquest contratemps no li fou impediment per continuar enriquint-se culturalment i a inicis dels seixanta va començar a col·laborar com a articulista en el periòdic local Brugués, del qual va ser nomenat director el 1966, càrrec que va ocupar fins al 1974.

Antoni Tarrida inicia la narració dels fets el 19 de juliol amb l'esclat de la guerra. A partir d'aquí va desgranant tots els seus records i vivències quotidianes fins als primers mesos de repressió franquista, sense poder reprimir la ràbia per aquella guerra que defineix com a "mil vegades maleïda" i "per la consegüent dictadura que tants anys vàrem patir".

L'obra està dedicada a la seva àvia Roseta. Per a l'Antoni, l'àvia representa un símbol de fortalesa, de com una dona d'aspecte feble es va sobreposar a les adversitats de la Guerra Civil i de la postguerra, i es va convertir en suport i guia per a tota la família. Però el llibre també és un homenatge als que, com ell, van veure canviar el seu futur per sempre; als que ell considera, sense cap mena de dubte, la generació perduda.